

Дворічна дитина інтерпретує поведінку батьків, що стане основою її поведінки в майбутньому

Що насправді розуміє дворічний малюк?

Чи так мало, як прийнято вважати?

Проблемний вік. Багато хто називає цей вік жахливим. Насправді це не так. Два роки — це чудова пора, хоча так вважають далеко не всі. Це той вік, коли ваша дитина починає усвідомлювати себе і вчиться бути незалежною особистістю. У цей період її мовні навички та уява розвиваються стрімкими темпами. Однак її розуміння навколишнього світу все ще таке обмежене, що багато речей її лякають.

Дворічна дитина є дуже суперечливою. Вона одночасно незалежна і залежна, в ній живуть любов і ненависть, щедрість і егоїзм, зрілість і інфантильність. Однією ногою вона стоїть у затишному залежному минулому, а другою — у привабливому майбутньому, сповненому самостійності та відкриттів. Нічого дивного, що 2 роки — це дуже складний вік і для батьків, і для дітей. Втім, жахливим його назвати аж ніяк не можна. Це дуже цікавий період у житті дитини.

Дворічні діти вчаться, наслідуючи. У кабінеті лікаря дворічна дівчинка із серйозним виглядом прикладає стетоскоп до своїх грудей. Потім тикає собі у вуха отоскопом і виглядає спантеличеною. Вдома вона ходить, як прив'язана, за батьками, повторюючи всі їхні дії — підмітає, вивертає одяг, чистить зуби. І все це з найсерйознішим виглядом. Постійно наслідуючи, вона гігантськими кроками опановує найрізноманітніші навички і вчиться розуміти навколишній світ.

Маленькі діти наслідують не тільки дії, а й особливості поведінки батьків. Якщо, наприклад, ви розмовляєте з іншими людьми чемно, ваша дворічна дитина теж вчиться бути ввічливою. Звичайно, дворічного малюка вже треба вчити говорити «будь ласка» і «дякую», але найефективніший спосіб навчання — коли він чує ці слова від вас у відповідній ситуації. (Не чекайте, що дитина відразу ж стане ввічливою, але до 4—5 років ваші ранні старання дадуть свої плоди.) Так само діти, які чують від своїх батьків грубі лайливі слова, часто самі починають уживати їх. Це не означає, що батьки не мають права сперечатися між собою. Однак постійні бурхливі конфлікти завдають шкоди дітям, навіть коли вони не беруть у них участі.

Дитина розуміє набагато більше, ніж ми думаємо. Наприклад, батькам потрібно уважно стежити за тим, що вони говорять у присутності дитини, тому що вона розуміє всі їхні слова. Дитина також бачить, коли батьки, граючись із нею, відволікаються на роботу або мобільний телефон. Однак вона не завжди може правильно пояснити, що відбувається, і висловити свої потреби. Тому в таких випадках вона, наприклад, закриває ноутбук, впадає в істерику або починає розкидати іграшки підлогою. Коли стається щось подібне, батькам варто запитати себе: що спричинило таку поведінку їхнього малюка? Ставлячи собі таке питання, батьки часто, на свій подив, розуміють, що самі спровокува-

ли дитину до такої поведінки. Дитина намагалася привернути їхню увагу, а вони були зайняті своїм мобільним телефоном або ще чимось. Можливо й те, що батьки підвищили голос на дитину, коли були засмучені через щось, абсолютно не пов'язане з нею. Найчастіше можна знайти подібну причину такої поведінки дитини.

Товариськість і уява. Одна дворічна дитина вже розмовляє фразами, що складаються з 3–4 слів, а інша тільки намагається зліпити два слова разом. Дворічна дитина, яка вміє вимовляти тільки деякі окремі слова, можливо, потребує обстеження рівня розвитку, хоча ймовірно, що вона належить до групи дітей, що говорити починав пізно.

Є одна річ, якої дуже не рекомендують, — телебачення. Навіть кращі дитячі телепередачі обмежують уяву дитини, тому що робить за неї всю роботу, нанівець зводячи всі розумові зусилля, телевізор перетворює дитину на простого споживача розваг, не даючи їй змоги вчитися розважати саму себе.

Спільні ігри. Діти в 2 роки не дуже охоче граються одне з одним. Їм подобається дивитися, що роблять їхні однолітки, проте гратися воліють самостійно, осторонь від інших. Це називають «паралельною грою».

Не має ніякого сенсу вчити дворічну дитину ділитися іграшками з дітьми. Вона просто ще не готова до цього. Для того щоб поділити чимось, дитина повинна розуміти, що ця річ належить їй, що вона має віддати її й отримати назад. Те, що дворічна дитина відмовляється від іграшками, аж ніяк не означає, що вона виросте жадібною. Але не означає також, що ви повинні потурати її поганим звичкам, най коли вона ще й не розуміє, чому ви виявляєте невдоволення з того, що вона вириває іграшку з рук іншої дитини. Ви можете твердо, але доброзичливо забрати в неї іграшку і повернути повноправному, а потім швидко спробувати відволікти її увагу іншим цікав предметом. Довгі дискусії на тему, чому малюк повинен ділитися своїми іграшками з іншими, будуть марнуванням часу. Він почне ділитися, як зрозуміє суть цього явища (звичайно це відбувається у віці близь 3 років), і не раніше.

За матеріалами ОСВІТА.UA